

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 27ης Μαΐου 2004*

Στην υπόθεση T-358/02,

Deutsche Post AG, με έδρα τη Βόννη (Γερμανία),

DHL International Srl, με έδρα το Rozzano (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τους J. Sedemund και T. Lübbig, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους V. Di
Bucci, J. Flett και V. Kreuschitz, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

υπστηριζόμενης από την

Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον U. Leanza, εν συνεχεία από τον I. Braguglia, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και από την

Poste Italiane SpA, με έδρα τη Ρώμη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον B. O'Connor, solicitor, και τον A. Fratini, δικηγόρο,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2002/782/ΕΚ της Επιτροπής, της 12ης Μαρτίου 2002, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις τις οποίες έθεσε σε εφαρμογή η Ιταλία υπέρ της Poste Italiane SpA (πρώην Ente Poste Italiane) (ΕΕ L 282, σ. 29),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, V. Tiili, A.W.H. Meij, M. Βηλαρά και N. J. Forwood, δικαστές,

γραμματέας: M. H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 1 Κατόπιν των αλληπάλληλων ζημιών που παρουσίασε, η ανώνυμη εταιρία ιταλικού δικαίου Poste Italiane, πρώην Ente Poste Italiane (ιταλικά ταχυδρομεία), έλαβε από τις ιταλικές αρχές, κατά το διάστημα από το 1994 έως το 1999, κρατικές ενισχύσεις συνολικού ύψους 17 960 δισεκατομμυρίων ιταλικών λιρών (ITL) (9,28 δισεκατομμυρίων ευρώ), προκειμένου να καλύψει το έλλειμμά της.

- 2 Στις 12 Μαρτίου 2002, η Επιτροπή εξέδωσε, κατά τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, την απόφαση 2002/782/ΕΚ, σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις τις οποίες έθεσε σε εφαρμογή η Ιταλία υπέρ της Poste Italiane SpA (πρώην Ente Poste Italiane) (ΕΕ L 282, σ. 29) Με την απόφαση αυτή, η οποία απευθύνεται στην Ιταλική Δημοκρατία, η Επιτροπή έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η χορήγηση του ως άνω ποσού δεν συνιστούσε κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Με την αιτιολογική σκέψη 128 της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή χαρακτήρισε «ελάχιστες» τις δραστηριότητες της Poste Italiane που δεν εμπίπτουν στον τομέα των υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος, διευκρινίζοντας, με την αιτιολογική σκέψη 61, ότι οι ανταγωνιστικές αυτές δραστηριότητες αντιπροσώπευαν περίπου το 10 % του κύκλου εργασιών της Poste Italiane. Κατά την Επιτροπή, «ο ταχυδρομικός τομέας στην Ιταλία χαρακτηριζόταν από έναν σχετικό βαθμό ανταγωνισμού» και «ειδικότερα, οι υπηρεσίες κατεπειγόντων, οι υπηρεσίες διανομής δεμάτων για εμπορικούς σκοπούς και οι λογιστικές υπηρεσίες είχαν ανατεθεί στην Ιταλία σε

ιδιωτικές εταιρείες, ορισμένες [εκ] των οποίων είχαν την έδρα τους σε άλλα κράτη μέλη» (αιτιολογική σκέψη 115). Συναφώς, η υποσημείωση 40 της εν λόγω αποφάσεως αναφέρει ότι «[ο]ι TNT και DHL αποτελούν παράδειγμα εταιρειών με έδρα στο εξωτερικό».

- 3 Οι προσφεύγουσες εταιρίες —ήτοι, οι ανώνυμη εταιρία γερμανικού δικαίου Deutsche Post (γερμανικά ταχυδρομεία, στο εξής: DP) και η ιταλικού δικαίου εταιρία περιορισμένης ευθύνης DHL International (στο εξής: DHL), στο κεφάλαιο της οποίας από το 1998 μετέχει και η DP, η οποία απέκτησε και την πλειοψηφία το 2002— δραστηριοποιούνται στην ιταλική αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών ανοικτών στον ανταγωνισμό. Όσον αφορά την ανταγωνιστική θέση των θυγατρικών εταιριών του ομίλου Deutsche Post, πρέπει να επισημανθεί ότι η DHL δραστηριοποιείται στην ιταλική αγορά υπηρεσιών κατεπείγουσας μεταφοράς εγγράφων και δεμάτων τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο, ότι η Deutsche Post Srl παρέχει στην Ιταλία εσωτερικές και διεθνείς υπηρεσίες διανομής δεμάτων καθώς και υπηρεσίες διαχείρισεως/αποθηκεύσεως, ότι η Deutsche Post Global Mail GmbH είναι κάτοχος άδειας παροχής, μεταξύ άλλων, υπηρεσιών περισυλλογής, μεταφοράς, διαλογής και διανομής αλληλογραφίας και δεμάτων και ότι η Danzas Italia SpA παρέχει στην ιταλική αγορά υπηρεσίες ολοκληρωμένης οργάνωσης οδικών, εναέριων και θαλάσσιων μεταφορών.
- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Δεκεμβρίου 2002, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 5 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παραβίασε τη γενική αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον ευνόησε την Poste Italiane, εγκρίνοντας τις κρατικές ενισχύσεις που της χορήγησαν οι ιταλικές αρχές, ενώ παρόμοιες ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί από τις γερμανικές αρχές στην DP είχαν κριθεί ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, βάσει της αποφάσεως 2002/753/ΕΚ της 19ης Ιουνίου 2002, για την κρατική ενίσχυση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στα γερμανικά ταχυδρομεία Deutsche Post AG (ΕΕ L 247, σ. 27, στο εξής: σχετική με την DP απόφαση).

- 6 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Ιανουαρίου 2003, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου και επισήμανε ότι μεταξύ της διαδικασίας στην περίπτωση της DP και αυτής στην περίπτωση της Poste Italiane υφίσταται θεμελιώδης διαφορά.
- 7 Με υπόμνημα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Μαρτίου 2003, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής.
- 8 Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου πενταμελούς τμήματος επέτρεψε στην Ιταλική Δημοκρατία και στην Poste Italiane να παρέμβουν στην παρούσα διαφορά προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής. Με υπομνήματα που κατέθεσαν, αντιστοίχως, στις 8 και στις 5 Σεπτεμβρίου 2003, οι παρεμβαίνουσες διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου. Οι προσφεύγουσες και η Επιτροπή υπέβαλαν, αντιστοίχως, στις 26 και στις 27 Νοεμβρίου 2003, τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος της Poste Italiane.
- 9 Η Επιτροπή, η Ιταλική Δημοκρατία και η Poste Italiane ζητούν από το Πρωτοδικείο:
 - να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,
 - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 10 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
 - να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου,

- επικουρικώς, να τη συνεξετάσει με την ουσία της υποθέσεως,

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 11 Προς στήριξη της ενστάσεώς της, η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους απαραδέκτου. Κατά τον πρώτο λόγο, η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία απευθύνεται στην Ιταλική Δημοκρατία, δεν αφορά τις προσφεύγουσες ατομικά κατά την έννοια του 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Κατά τον δεύτερο λόγο, οι προσφεύγουσες δεν έχουν έννομο συμφέρον για την άσκηση της προσφυγής.

- 12 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατόπιν αιτήσεως διαδίκου, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφανθεί επί του παραδεκτού, χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικώς, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτισθεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι μπορεί να αποφανθεί επί της αιτήσεως χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

- 13 Συναφώς, επιβάλλεται, καταρχάς, η εξέταση του ζητήματος αν η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τις προσφεύγουσες ατομικά.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 14 Η Επιτροπή τονίζει ότι ούτε η DP ούτε η DHL έλαβαν μέρος στη διοικητική διαδικασία που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, συνεπώς, η απόφαση αυτή αφορά τις προσφεύγουσες στον ίδιο βαθμό κατά τον οποίο αφορά και όλες τις άλλες επιχειρήσεις που ανταγωνίζονται την Poste Italiane σε κάποια από τις επίμαχες αγορές. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τις προσφεύγουσες υπό την ιδιότητά τους ως επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον τομέα των υπηρεσιών κατεπειγόντων, ήτοι ως προς μια εμπορική δραστηριότητα την οποία μπορεί να ασκεί οποιοσδήποτε σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή και, επομένως, δεν τις εξατομικεύει.
- 15 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή παραπέμπει στις αιτιολογικές σκέψεις 32 και 39 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά τις οποίες η Poste Italiane ήταν αρμόδια όχι μόνο για τις ταχυδρομικές υπηρεσίες, αλλά και για τις υπηρεσίες ταχυδρομικής αποταμιεύσεως και για την παροχή συστήματος πληρωμής· επιπλέον, η Poste Italiane είχε τη δυνατότητα να παρέχει, υπό καθεστώς ελεύθερου ανταγωνισμού, και άλλες ταχυδρομικές, χρηματοοικονομικές και ασφαλιστικές υπηρεσίες, καθώς και υπηρεσίες διανομής. Κατά την Επιτροπή, οι ίδιες οι προσφεύγουσες αναγνωρίζουν ότι πολλές επιχειρήσεις του ομίλου τους ανταγωνίζονται την Poste Italiane ή τις επιχειρήσεις του ομίλου της σε διάφορους τομείς, όπως στους τομείς των υπηρεσιών κατεπείγουσας αλληλογραφίας και διανομής δεμάτων σε εμπορικές εταιρίες στην Ιταλία.
- 16 Κατά την Επιτροπή, η Poste Italiane αντιμετωπίζει πολλούς ανταγωνιστές στους τομείς αυτούς. Στην αγορά των ταχυδρομικών υπηρεσιών, πρόκειται, κυρίως, για την TNT (η οποία ελέγχεται από τα Ολλανδικά Ταχυδρομεία), την Consigna (η οποία ελέγχεται από τα Βρετανικά Ταχυδρομεία), την United Parcel Service (UPS), τη Rinaldi, τη Swiss Post Italy (SPI), την IMX, τη Mail Express και την Easy Mail. Η Επιτροπή, υπενθυμίζοντας ότι η Poste Italiane και οι λοιπές επιχειρήσεις του ομίλου της παρέχουν, επίσης, τραπεζικές, ασφαλιστικές και τηλεπικοινωνιακές υπηρεσίες,

υποστηρίζει ότι πολλές άλλες επιχειρήσεις ασκούν τη δραστηριότητά τους στο σύνολο αυτών των αγορών, όπου επικρατεί ζωηρός ανταγωνισμός. Συνεπώς, δύσκολα θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι όλες αυτές οι ανταγωνιστικές της Poste Italiane επιχειρήσεις δικαιούνται, μολονότι δεν μετέσχον στη διοικητική διαδικασία, να ασκήσουν προσφυγή κατά αποφάσεως σχετικής με τις χορηγηθείσες στην Poste Italiane ενισχύσεις.

- 17 Η Επιτροπή προσθέτει ότι εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση κατόπιν της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως και ότι, ως εκ τούτου, οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι είχαν τις εγγυήσεις που παρέχει η διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Κατά την Επιτροπή, μόνον η εκ μέρους της άρνηση κινήσεως της εν λόγω διαδικασίας θα μπορούσε να εξατομικεύσει τις προσφεύγουσες κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες, καθώς η μόνη ιδιότητά τους είναι αυτή των τρίτων ενδιαφερομένων. Αν οι προσφεύγουσες νομιμοποιούνταν να ασκήσουν την παρούσα προσφυγή, μολονότι δεν μετέσχον στη διοικητική διαδικασία, θα υπέβαλλαν στο Πρωτοδικείο παρατηρήσεις που θα επείχαν, στην πραγματικότητα, θέση παρατηρήσεων υποβαλλόμενων στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής..
- 18 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Poste Italiane υποστηρίζει ότι η άποψη των προσφευγουσών δεν λαμβάνει υπόψη το οικονομικό πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση. Η διάρθρωση και η ανάπτυξη της ιταλικής αγοράς των υπηρεσιών ταχυδιανομής αποδεικνύουν ότι, κατά το επίμαχο διάστημα, η κατάσταση των προσφευγουσών ήταν απολύτως ίδια με αυτή πολλών άλλων επιχειρήσεων της αγοράς. Επιπλέον, προκύπτει ότι τα μέτρα που έλαβε το ιταλικό κράτος υπέρ της Poste Italiane ουδόλως επηρέασαν την ανταγωνιστική θέση των προσφευγουσών.
- 19 Η Poste Italiane επισημαίνει ότι οι υπηρεσίες ταχυδιανομής αποτελούν αγορά που εμπίπτει στον ευρύ τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Ο κύκλος εργασιών που η Poste Italiane πραγματοποίησε στη συγκεκριμένη αγορά αντιπροσωπεύει το 2 έως 3 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε βάσει των εμπορικών δραστηριο-

τήτων που ασκεί υπό συνθήκες ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, κατά το διάστημα 1994 έως 1999, ο συνολικός κύκλος εργασιών της ανήλθε, κατά μέσο όρο, σε περισσότερα από 5,5 δισεκατομμύρια ευρώ, ενώ ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησε στην αγορά των υπηρεσιών ταχυδιανομής υπολογίζεται σε 15 έως 36 εκατομμύρια ευρώ για τα έτη 1994 έως 1998 (το 1999, πραγματοποίησε, σε επίπεδο ομίλου, κύκλο εργασιών ύψους 125 εκατομμυρίων ευρώ, λόγω της ανακάμψεως της επιχειρήσεως SDA).

- 20 Η Poste Italiane διατυπώνει τη θέση ότι η προσφεύγουσες δεν μπορούν να υποστηρίξουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τις αφορά ατομικά, για τον λόγο ότι δεν μπορούν να εξατομικευθούν εντός του συνόλου των υφιστάμενων ή εν δυνάμει ανταγωνιστών της σε καθεμία από τις τριάντα περίπου κρίσιμες αγορές όπου αυτή δραστηριοποιείται. Κατά την Poste Italiane, αν γίνονταν δεκτά τα επιχειρήματα των προσφευγουσών, θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικά κάθε ανταγωνιστική της Poste Italiane επιχείρηση που ανήκει στην «επικεφαλής ομάδα» κάθε αγοράς στην οποία δραστηριοποιείται η Poste Italiane. Η αποδοχή αυτού του επιχειρήματος θα οδηγούσε σε παράδοξα αποτελέσματα, καθώς, εν προκειμένω, διακόσιες περίπου επιχειρήσεις θα νομιμοποιούνταν να ασκήσουν προσφυγή δυνάμει της ανταγωνιστικής τους σχέσεως με την Poste Italiane, η οποία είναι παρεμφερής με αυτήν που η DP επικαλέστηκε προς στήριξη της προσφυγής της.
- 21 Περαιτέρω, κατά την Poste Italiane, ακόμη και η εξέταση περιοριζόταν στην ιταλική αγορά υπηρεσιών ταχυδιανομής, η θέση των προσφευγουσών στην εν λόγω αγορά δεν θα επέτρεπε να συναχθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικά αυτές έναντι των λοιπών ανταγωνιστών της. Συγκεκριμένα, κατά την Poste Italiane, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ούτε ότι υπέστησαν συγκεκριμένη πραγματική ζημία από τη χορήγηση των επίμαχων ενισχύσεων ούτε την ύπαρξη άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της χορηγήσεως των ενισχύσεων και της ζημίας που, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν. Αντιθέτως, διεύρυναν το μερίδιο τους στην αγορά και σημείωσαν αύξηση κατά ποσοστό ανώτερο όχι μόνον από αυτό της αγοράς, αλλά και από αυτό του ομίλου Poste Italiane.
- 22 Οι προσφεύγουσες αντικρούουν την επιχειρηματολογία της Επιτροπής, υποστηρίζοντας ότι αυτή δεν λαμβάνει υπόψη τη δομή των διαφόρων αγορών στις οποίες δραστηριοποιείται η Poste Italiane. Κατά τις προσφεύγουσες, η θέση αυτή αποκαλύπτει ότι η Επιτροπή δεν προσπάθησε να καθορίσει ακριβώς τις πραγματικά κρίσιμες αγορές και ότι δεν εξέτασε τις συγκεκριμένες επιπτώσεις των επίμαχων ενισχύσεων στον ανταγωνισμό.

- 23 Ο προσφεύγουσες, υπενθυμίζοντας ότι ανταγωνίζονταν την Poste Italiane κυρίως στην ελευθερωθείσα αγορά της μεταφοράς κατεπειγόντων δεμάτων, επισημαίνουν ότι, έως το 1998, το μερίδιο της Poste Italiane στη συγκεκριμένη αγορά ανερχόταν σε 5 % , ποσοστό το οποίο η Poste Italiane κατάφερε να αυξήσει σημαντικά μετά την εξαγορά της ιδιωτικής εταιρίας μεταφοράς κατεπειγόντων δεμάτων SDA. Συγκεκριμένα, το 1998, τα μερίδια των διαφόρων επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνταν στην ιταλική αγορά ήταν τα ακόλουθα: TNT (Ολλανδικά Ταχυδρομεία) : 21 %, UPS : 15%, SDA : 9%, DHL : 8 %, Executive : 8 %, Postacelere (Ιταλικά Ταχυδρομεία) : 5 %. Κατά τις προσφεύγουσες, ο αριθμός των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνταν στην ιταλική αγορά μεταφοράς κατεπειγόντων δεμάτων είχε, επομένως, περιοριστεί, την εποχή εκείνη, σε μια «επικεφαλής ομάδα» με μέλη τα οποία μπορούσαν εύκολα να ταυτιστούν με τρεις ξένες επιχειρήσεις (TNT, DHL και UPS), οι οποίες ανταγωνίζονταν την Poste Italiane, δεδομένου ότι η SDA ήταν πλέον θυγατρική της Poste Italiane και ότι το 2000 τα Βρετανικά Ταχυδρομεία είχαν εξαγοράσει την Executive. Κατά τις προσφεύγουσες, ο ισχυρισμός της Επιτροπής, κατά τον οποίο η επίμαχη δραστηριότητα αποτελεί εμπορική δραστηριότητα την οποία «οποιοσδήποτε μπορεί να ασκεί οποιαδήποτε στιγμή» δεν λαμβάνει, επομένως, υπόψη την οικονομική πραγματικότητα.
- 24 Επιπλέον, κατά τις προσφεύγουσες, η ίδια η προσβαλλόμενη απόφαση βασίζεται σε μια σαφή διάκριση των δραστηριοτήτων της Poste Italiane. Με τις αιτιολογικές σκέψεις 116 και 117 αυτής της αποφάσεως, η Επιτροπή εξετάζει, συγκεκριμένα, τις δραστηριότητες της Poste Italiane στον χρηματοοικονομικό και τραπεζικό τομέα, διαπιστώνοντας ότι η Poste Italiane ανταγωνιζόταν πολλά ιταλικά ή ξένα τραπεζικά και χρηματοοικονομικά ιδρύματα· συναφώς, η Επιτροπή δεν κατονομάζει συγκεκριμένους ανταγωνιστές. Αντιθέτως, με την αιτιολογική σκέψη 115, η Επιτροπή εξετάζει τις υπηρεσίες που εντωμεταξύ ελευθερώθηκαν στην ιταλική αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών, ήτοι τις υπηρεσίες ταχυδιανομής, τις υπηρεσίες διανομής δεμάτων σε επαγγελματίες και τις λογιστικές υπηρεσίες, στις οποίες έχουν δραστηριοποιηθεί ιδιωτικές εταιρείες..
- 25 Συναφώς, κατά τις προσφεύγουσες, η Επιτροπή αναφέρεται ρητώς στο γεγονός ότι «ορισμένες» από τις εταιρίες αυτές «είχαν την έδρα τους σε άλλα κράτη μέλη». Με την υποσημείωση 40, στην οποία παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 115 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η TNT και η DHL χαρακτηρίζονται ρητώς ως «εταιρίες με έδρα στο εξωτερικό». Συνεπώς, η Επιτροπή αναφερόταν με σαφήνεια στη θέση ορισμένων ανταγωνιστών που δέσποζαν στην ιταλική αγορά, ήτοι των εταιριών TNT και DHL.

- 26 Κατά τις προσφεύγουσες, αυτή η περιγραφή της καταστάσεως του ανταγωνισμού αντιστοιχεί και σε αυτή που προκύπτει από την πάγια πρακτική της ιταλικής αρχής για τον ανταγωνισμό, όπως αυτή εκφράζεται μέσα από τις αποφάσεις της. Συναφώς, οι προσφεύγουσες παραπέμπουν στις αποφάσεις της εν λόγω αρχής της 10ης Ιουλίου 1998, της 8ης Φεβρουαρίου 2001 και της 20ής Δεκεμβρίου 2002. Η τελευταία απόφαση αναφέρει ως επιχειρήσεις της αγοράς των υπηρεσιών κατεπειγόντων (παραθέτοντας τα αντίστοιχα μερίδιά τους στην αγορά κατά το 2001) μόνον τις ακόλουθες επιχειρήσεις: Bartolini: 22,4%, Poste italiane/SDA: 21,9%, TNT: 18,5%, Executive: 13,1%, DHL: 6,6%, UPS: 3,6%, Rinaldo Rinaldi: 2,9%.
- 27 Κατά τις προσφεύγουσες, η Poste Italiane μετείχε στο κεφάλαιο της εταιρίας Bartolini σε ποσοστό 20% και μεταξύ της Bartolini και της SDA υφίστατο στρατηγική συνεργασία. Οι συνθήκες της αγοράς ήταν, επομένως, σταθερές υπό την έννοια ότι, για διάστημα άνω των τεσσάρων ετών, η ιταλική αρχή για τον ανταγωνισμό διέκρινε μια ομάδα επιχειρήσεων οι οποίες μπορούσαν με ευκολία να χαρακτηρισθούν ως ανταγωνίστριες στην ιταλική αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών κατεπείγουσας αλληλογραφίας. Όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες, η DHL κατονομαζόταν και στις τρεις αποφάσεις ως σημαντική ανταγωνίστρια της Poste Italiane.
- 28 Κατά την άποψη των προσφευγουσών, η Επιτροπή δεν μπορεί να αντιτάξει το επιχείρημα ότι επικαλούνται, στο πλαίσιο της παρούσας ένδικης διαδικασίας, στοιχεία τα οποία όφειλαν, κατά την άποψή της, να προβάλλουν κατά τη διοικητική διαδικασία. Συγκεκριμένα, οι κύριοι ισχυρισμοί που προβάλλονται εν προκειμένω αντλούνται από τις διαφορές μεταξύ της προσβαλλόμενης αποφάσεως και της σχετικής με την DHL απόφασεως. Εντούτοις, κατά τις προσφεύγουσες, η σχετική με την DHL απόφαση εκδόθηκε τρεις μήνες μετά την προσβαλλόμενη απόφαση και, ως εκ τούτου, οι προσφεύγουσες δεν μπόρεσαν να προβάλλουν κατά τη διοικητική διαδικασία που προηγήθηκε της προσβαλλόμενης αποφάσεως τους ισχυρισμούς που προβάλλουν ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 29 Προς απάντηση στο υπόμνημα παρεμβάσεως της Poste Italiane, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, προκειμένου να θεμελιωθεί η ενεργητική τους νομιμοποίηση, δεν είναι αναγκαία η εκ μέρους τους διατύπωση αιτιάσεως για καθεμία από τις αγορές στις οποίες αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση. Οι προσφεύγουσες βάλλουν κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως μόνον καθό μέτρο αφορά την αγορά

υπηρεσιών ταχυδιανομής. Όπως ισχυρίζονται, στην αγορά αυτή, ανήκουν σε μια «επικεφαλής ομάδα» την οποία, όπως εύκολα διαπιστώνεται, αποτελούν τρεις ξένες επιχειρήσεις. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι η Poste Italiane έχει ένα ιδιαίτερο πλεονέκτημα επηρεάζει αναμφίβολα τη θέση, εντός της συγκεκριμένης αγοράς, της άμεσης ανταγωνίστριάς της επιχειρήσεως, ήτοι της DHL. Κατά τις προσφεύγουσες, η επιδίωξη της επεκτάσεως των δραστηριοτήτων τους στην επίμαχη αγορά δεν αποκλείει, επομένως, την ενεργητική τους νομιμοποίηση.

- 30 Τέλος, οι διάδικοι διαφωνούν ως προς τη σημασία που έχουν για την επίλυση της παρούσας διαφοράς, ιδίως, οι αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27 Απριλίου 1995, T-442/93, AAC κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1329), και T-435/93, ASPEC κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1281), της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-266/94, Skibsværftsforeningen κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1399), της 5ης Νοεμβρίου 1997, T-149/95, Ducros κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-2031), της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-11/95, BP Chemicals κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-3235), καθώς και της 5ης Δεκεμβρίου 2002, T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-5121).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 31 Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν είναι αποδέκτες της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η παρούσα προσφυγή ακυρώσεως μπορεί να κριθεί παραδεκτή, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, μόνον αν η εν λόγω απόφαση τις αφορά άμεσα και ατομικά.
- 32 Ως προς το ζήτημα αν η απόφαση αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, αρκεί η επισήμανση ότι, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση διαπιστώνει ότι ορισμένες καταβολές δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις, παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι των προσφευγουσών (βλ., κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα απόφαση Ducros κατά Επιτροπής, σκέψη 32).

- 33 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τις προσφεύγουσες ατομικά, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, άλλα, πλην των αποδεκτών μιας αποφάσεως, υποκείμενα μπορούν να ισχυρισθούν ότι μια απόφαση τα αφορά ατομικά μόνον αν αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους ή μια πραγματικής καταστάσεως που τα διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξαιροεικεί κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1954-1964, σ. 939, και προπαρατεθείσα απόφαση BP Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 71).
- 34 Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μια τέτοια απόφαση αφορά ατομικά τις επιχειρήσεις οι οποίες υπέβαλαν την καταγγελία που οδήγησε στην κίνηση της διαδικασίας και οι οποίες, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν, καθόρισαν την εξέλιξη της διαδικασίας αυτής, εφόσον, πάντως, η θέση τους στην αγορά επηρεάστηκε ουσιωδώς από το μέτρο που αποτελεί το αντικείμενο της εν λόγω αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391, σκέψεις 24 και 25, και προπαρατεθείσα απόφαση BP Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 72).
- 35 Εν προκειμένω, οι προϋποθέσεις που έχει διαμορφώσει η ως άνω νομολογία δεν πληρούνται, καθώς καμία από τις προσφεύγουσες δεν κίνησε τη διοικητική διαδικασία που διεξήχθη ενώπιον της Επιτροπής ούτε υπέβαλε, στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας, παρατηρήσεις οι οποίες θα μπορούσαν να καθορίσουν την εξέλιξή της.
- 36 Εντούτοις, μια επιχείρηση μπορεί, ακόμη και δεν είχε ενεργό ρόλο στο πλαίσιο της ενώπιον της Επιτροπής διοικητικής διαδικασίας, να αποδείξει με άλλον τρόπο ότι η απόφαση την αφορά ατομικά (προπαρατεθείσα απόφαση BP Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 72, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία), εφόσον, εν πάση περιπτώσει, αποδείξει ότι το επιτρεπόμενο από την απόφαση μέτρο μπορεί να επηρεάσει ουσιωδώς τη θέση της στη συγκεκριμένη αγορά.

- 37 Το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση μπορούσε να επηρεάσει τις σχέσεις ανταγωνισμού στην οικεία αγορά και ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση τελούσε σε οποιαδήποτε ανταγωνιστική σχέση με την επιχείρηση που η απόφαση ευνοεί δεν αρκεί για αποδειχθεί η ουσιώδης αυτή επιρροή (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 10/68 και 18/68, Eridania κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 159, σκέψη 7). Συνεπώς, μια επιχείρηση δεν μπορεί να επικαλεστεί αποκλειστικά και μόνον την ιδιότητά της ως ανταγωνίστριας της επιχειρήσεως που ευνοείται από το επίμαχο μέτρο, αλλά οφείλει, επιπλέον, να αποδείξει τον βαθμό κατά τον οποίο επηρεάζεται η θέση της στην αγορά (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαΐου 2000, C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3659, σκέψεις 40 και 41).
- 38 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει της ιδιαιτερότητα της ανταγωνιστικής θέσεως των εταιριών Deutsche Post Srl, Deutsche Post Global Mail GmbH και Danzas Italia SpA, μελών του ομίλου Deutsche Post, στην ιταλική αγορά ταχυδρομικών υπηρεσιών.
- 39 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα DHL κατονομάζεται στην υποσημείωση 40 της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι επηρεάστηκε ουσιωδώς η ανταγωνιστική της θέση. Συγκεκριμένα, στο σημείο αυτό της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή περιορίζεται να αναφέρει ότι ο τομέας ταχυδρομικών υπηρεσιών στην Ιταλία χαρακτηριζόταν από έναν «σχετικό βαθμό ανταγωνισμού» και επισημαίνει ότι διάφορες υπηρεσίες «είχαν ανατεθεί στην Ιταλία σε ιδιωτικές εταιρείες, ορισμένες [εκ] των οποίων είχαν την έδρα τους σε άλλα κράτη μέλη»· στο πλαίσιο αυτό, κατά την Επιτροπή, «[ο]ι TNT και DHL αποτελού [σαν] παράδειγμα εταιρειών με έδρα στο εξωτερικό». Από κανένα στοιχείο αυτού του χωρίου δεν προκύπτει ότι η θέση της DHL στην αγορά έχει επηρεαστεί ουσιωδώς από τα επιτρεπόμενα από την προσβαλλόμενη απόφαση μέτρα που ευνοούν την Poste Italiane.
- 40 ΟΙ προσφεύγουσες υποστηρίζουν, εντούτοις, ότι η DHL ανήκει στην «επικεφαλής ομάδα» των τριών ξένων επιχειρήσεων που ανταγωνίζονται την Poste Italiane στην

ιταλική αγορά υπηρεσιών ταχυδιανομής. Οι προσφεύγουσες επιχειρούν να αποδείξουν την εξατομίκευση της DHL, τονίζοντας το γεγονός ότι το μερίδιό της στην αγορά ανερχόταν σε 8% το 1998 και σε 6,6% το 2001, ενώ τα αντίστοιχα μερίδια της Poste Italiane ανέρχονταν σε 14% και σε 21,9% (συμπεριλαμβανομένου του μεριδίου της από τη συμμετοχή της στο κεφάλαιο της επιχειρήσεως SDA).

- 41 Εντούτοις, όπως ορθώς επισήμανε η Poste Italiane, στην αγορά δραστηριοποιούνταν διάφορες άλλες επιχειρήσεις, εκ των οποίων ορισμένες κατείχαν μερίδιο μεγαλύτερο από αυτό της DHL, ήτοι η TNT (21% το 1998 και 18,5% το 2001), η UPS (15% το 1998), η Executive (8% το 1998 και 13,1% το 2001) και η Bartolini (22,4% το 2001). Εξάλλου, τα ίδια ποσοστά παρέθεσαν και οι προσφεύγουσες, αναφέροντας και τα μερίδια άλλων επιχειρήσεων (βλ. ανωτέρω, σκέψεις 23 και 26). Τα στοιχεία αυτά δεν αρκούν για να αποδείξουν ότι η ανταγωνιστική θέση της DHL, εν συγκρίσει προς αυτήν άλλων ανταγωνιστών της Poste Italiane, είχε επηρεαστεί ουσιωδώς από την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 42 Πρέπει να προστεθεί ότι η Poste Italiane προσκόμισε στοιχεία σχετικά με την ανάπτυξη της ιταλικής αγοράς υπηρεσιών ταχυδιανομής από τα οποία προκύπτει ότι, κατά το διάστημα από το 1994 έως το 1999, η DHL παρουσίαζε ετήσιο ρυθμό αναπτύξεως (23,9%) ανώτερο αυτού της αγοράς (12,1%) και ότι, από το 1998 έως το 2001, η DHL αύξησε τον κύκλο εργασιών της και το μερίδιό της στην αγορά και επέτυχε ετήσιο ρυθμό αναπτύξεως (20,3%) ανώτερο αυτό της αγοράς (11,6%) και ανώτερο επίσης του αντίστοιχου ρυθμού αναπτύξεως που παρουσίασε ο όμιλος Poste Italiane μετά την ανάκαμψη της SDA (17,7%).
- 43 Προς απάντηση σε αυτήν τη συγκεκριμένη και αφορώσα ειδικά τη θέση της DHL επιχειρηματολογία, οι προσφεύγουσες προέβαλαν απλώς τον γενικόλογό ισχυρισμό

ότι «[τ]ο γεγονός ότι σε μια επιχείρηση χορηγήθηκε ένα ιδιαίτερο πλεονέκτημα επηρεάζει αναμφίβολα τη θέση του άμεσου ανταγωνιστή της ευνοηθείσας αυτής επιχειρήσεως». Οι προσφεύγουσες προσέθεσαν ότι η επιδίωξη της επεκτάσεως των δραστηριοτήτων τους στη συγκεκριμένη αγορά «δεν απέκλειε] την ενεργητική τους νομιμοποίηση, αλλά τόνιζε απλώς την ιδιαίτερη θέση που κατε[ίχαν] στην αγορά και την ενεργητική νομιμοποίηση που η θέση αυτή θεμελιώνει προκειμένου να βάλουν κατά των μέτρων που το ιταλικό κράτος ε[ίχε] λάβει υπέρ ανταγωνίστριας επιχειρήσεως, προκαλώντας στρεβλώσεις στον ανταγωνισμό». Εντούτοις, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν συγκεκριμένα στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η ανταγωνιστική θέση της DHL εμφανιζόταν σημαντικά ενισχυμένη προ της εγκρίσεως των επίμαχων μέτρων.

- 44 Υπό αυτές τις συνθήκες, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι τα μέτρα που επιτράπησαν με την προσβαλλόμενη απόφαση μπορούσαν να επηρεάσουν ουσιωδώς τη θέση τους στην επίμαχη αγορά. Συναφώς, δεν αρκεί τα μέτρα αυτά —όπως και κάθε χρηματοοικονομικό μέτρο που ευνοεί επιλεκτικά μια επιχείρηση— να μπορούν να επηρεάσουν, κατά ορισμένο τρόπο, τις σχέσεις ανταγωνισμού της αγοράς.
- 45 Το συμπέρασμα αυτό δεν έρχεται σε αντίθεση προς το σκεπτικό του Πρωτοδικείου στην προπαρατεθείσα απόφαση Ducros κατά Επιτροπής, με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε παραδεκτή προσφυγή η οποία, κατά τις προσφεύγουσες, είχε ασκηθεί υπό συνθήκες παρεμφερείς με αυτές της παρούσας υποθέσεως. Συγκεκριμένα, εν αντιθέσει προς την DP και την DHL, η Ducros είχε υποβάλει καταγγελία κατά των ενισχύσεων που είχαν χορηγηθεί σε ανταγωνίστρια επιχείρηση και ήταν η μόνη επιχείρηση που έλαβε μέρος στη διοικητική διαδικασία (σκέψη 35 της εν λόγω αποφάσεως). Επιπλέον, μια ιδιαιτερότητα της επίμαχης στην υπόθεση εκείνη αγοράς συνίστατο στο γεγονός ότι ήταν δύσκολος ο υπολογισμός των μεριδίων των οικείων επιχειρήσεων (σκέψη 38 της εν λόγω αποφάσεως). Τέλος, η καταγγελία και, εν συνεχεία, η προσφυγή της Ducros είχαν ως αιτία το γεγονός ότι η Ducros και η εταιρία που είχε λάβει τις ενισχύσεις είχαν μετάσχει στην ίδια πρόσκληση προς υποβολή προσφορών για τη σύναψη δημόσιας συμβάσεως, η οποία ανατέθηκε στην εταιρία που έλαβε τις ενισχύσεις και όχι στην Ducros· για την Ducros η επίμαχη σύμβαση είχε εξαιρετική σημασία, καθόσον αντιπροσώπευε

σημαντικό τμήμα του ετησίου κύκλου εργασιών της (σκέψεις 4, 5 και 39 της εν λόγω αποφάσεως). Τα ειδικά, όμως, αυτά στοιχεία, τα οποία εξατομίκευαν την Ducros, δεν συντρέχουν εν προκειμένω στο πρόσωπο των προσφευγουσών.

- 46 Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, η αναφορά των προσφευγουσών στην προπαρατεθείσα απόφαση Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum κατά Επιτροπής (σκέψεις 53 και 54) —κατά την οποία η ασκηθείσα από μια ένωση επιχειρήσεων προσφυγή είναι παραδεκτή έστω και αν ορισμένα μόνον από τα μέλη της είναι άμεσοι ανταγωνιστές του λήπτη της επίμαχης ενισχύσεως—, είναι αλυσιτελής, καθώς η προσβαλλόμενη στην υπόθεση εκείνη απόφαση είχε εκδοθεί κατόπιν αμιγώς προκαταρκτικής εξετάσεως. Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ουδόλως δύνανται να επικαλούνται την νομολογία κατά την οποία πρέπει να θεωρείται ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή, χωρίς να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως, διαπιστώνει, στο πλαίσιο αμιγώς προκαταρκτικής εξετάσεως, ότι μια κρατική ενίσχυση είναι σύμφωνη προς την κοινή αγορά, αφορά ατομικά τους κατ' άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ ενδιαφερομένους, οι οποίοι έχουν τις εγγυήσεις της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως όταν αυτή κινείται (προπαρατεθείσα απόφαση BP Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψεις 82 και 89).

- 47 Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες δεν στερήθηκαν τις εγγυήσεις που παρέχει η διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, δεδομένου ότι η Επιτροπή τις κάλεσε προσηκόντως να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους στο πλαίσιο της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως. Εντούτοις, παρά τις δύο σχετικές προσκλήσεις που δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 27ης Νοεμβρίου 1998 (ΕΕ C 367, σ. 5) και της 3ης Φεβρουαρίου 1999 (ΕΕ C 28, σ. 5), οι προσφεύγουσες δεν έλαβαν μέρος στη διαδικασία αυτή. Τέλος, το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες έχουν την ιδιότητα των ενδιαφερομένων κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως δεν αρκεί για να τις εξατομικεύσει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της προσβαλλόμενης αποφάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση BP Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 73).

- 48 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τις αφορά ατομικά, ήτοι ότι τις θίγει κατά τρόπο ειδικό έναντι των άλλων επιχειρήσεων, ως αν ήταν αποδέκτες της.
- 49 Συνεπώς, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση του ζητήματος αν οι προσφεύγουσες έχουν έννομο συμφέρον για την άσκηση της προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 50 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το αίτημά της, καθώς και στα δικαστικά έξοδά τους. Δεδομένου ότι η Poste Italiane ζήτησε την καταδίκη των προσφευγουσών στα έξοδά της παρεμβάσεως, πρέπει, επιπλέον, να καταδικασθούν αυτές στα δικαστικά έξοδα αυτής της παρεμβαίνουσας.
- 51 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, η Ιταλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους, καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής και της Poste Italiane SpA. Η Ιταλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Λουξεμβούργο, 27 Μαΐου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung